

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Vávry a soudců JUDr. Jaromíra Pořízka a Mgr. Evy Mildeové ve věci žalobce **Konečná & Zacha, s.r.o., advokátní kancelář**, se sídlem Praha 1, Lazarská 1718/3, PSČ 110 00, IČO 27112331, zastoupeného Mgr. Bc. Lenkou Macákovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Lazarská 1718/3, PSČ 110 00, proti žalovanému **MAGUS ENERGO s.r.o.**, se sídlem Brno, Pohankova 34/8, PSČ 628 00, IČO 60320028, zastoupenému Mgr. Zdeňkem Jouklem, advokátem se sídlem Brno, Jakubské náměstí 580/4, PSČ 602 00, **o zaplacení částky 91.940 Kč s příslušenstvím**, o odvolání žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 7. října 2015, č. j. 242 C 64/2013-139, ve znění doplňujícího usnesení ze dne 29. února 2016, č. j. 242 C 64/2013-164,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v I. výroku mění tak, že žaloba, aby žalovaný byl povinen zaplatit žalobci částku 41.279 Kč se 7,5% úrokem z prodlení ročně od 1. 7. 2012 do zaplacení, částku 25.886 Kč se 7,5% úrokem z prodlení ročně od 1. 8. 2012 do zaplacení a částku 24.775 Kč se 7,05% úrokem z prodlení ročně od 1. 2. 2013 do zaplacení, se zamítá.

II. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady řízení před soudem prvního stupně ve výši 37.414,80 Kč, k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Zdeňka Joukla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Žalobce je povinen nahradit žalovanému náklady odvolacího řízení ve výši 10.074,30 Kč, k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Zdeňka Joukla, do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

V záhlaví označeným rozsudkem uložil soud prvního stupně žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 41.279 Kč se 7,5% úrokem z prodlení ročně z částky 41.279 Kč od 1. 7. 2012 do zaplacení, částku 25.886 Kč se 7,5% úrokem z prodlení ročně od 1. 8. 2012 do zaplacení a částku 24.775 Kč se 7,05% úrokem z prodlení ročně od 1. 2. 2013 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku (I. výrok). Rozhodl, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 69.980 Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku (II. výrok). Doplnujícím usnesením uložil soud žalovanému povinnost nahradit náklady řízení České republiky ve výši 1.998 Kč.

Proti tomuto rozsudku podal odvolání žalovaný. Namítal, že rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť v něm absentuje právní posouzení jádra věci, v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 1. 2011 sp. zn. 26 Cdo 583/2009 a ze dne 29. 5. 2013 sp. zn. 30 Cdo 1238/2013. Dále uvedl, že na žalobce se obrátil se žádostí o vyhotovení právního due diligence a na základě tohoto výstupu by byl zvolen další postup. Žalobce měl zájem na zmapování situace, aby se mohl rozhodnout, zda má pro něj smysl uzavírat samotnou smlouvu o smlouvě budoucí. Obsahem smlouvy mezi účastníky bylo poskytování právních služeb dle nabídky žalobce ze dne 1. 9. 2011. Dle názoru žalovaného byla uzavřena smlouva o dílo dle § 536 a násl. obchodního zákoníku, přičemž nárok na odměnu vzniká až řádným ukončením díla a jeho provedením bez vad a nedodělků. Žalobci nevzniklo právo na cenu díla, jelikož nevyhotovil právní audity a dodal pouze neindividualizovanou vzorovou smlouvu o smlouvě budoucí. Žalovaný rovněž namítal, že soud prvního stupně nesprávně zjistil skutkový stav, když vzal za prokázané, že bylo upuštěno od realizace „první fáze“, a to základního a rychlého právního auditu s výstupní zprávou, přičemž vycházel ze svědecké výpovědi M.I.. Tento je však zainteresovaný na výsledku sporu, neboť jako člen právního týmu žalobce je na něj přímo navázán. Soud v rozhodnutí vůbec neobjasnil, proč jeho výpověď bral jako věrohodnou. Žalovaný navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil a žalobu zamítl.

Žalobce v reakci na odvolání sdělil, že soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu potřebném pro zjištění skutkového stavu věci a rozhodnutí je věcně správné. Žalobce v řízení tvrdil a prokázal, že poskytl žalovanému řádně a včas právní služby, za které však žalovaný neuhradil smluvní odměnu. Dále ve svém vyjádření zrekapituloval dosavadní argumentaci a navrhl, aby byl rozsudek soudu prvního stupně potvrzen.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o. s. ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o. s. ř.), směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 o. s. ř.), bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o. s. ř.), přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně a řízení mu předcházející v rozsahu napadeném odvoláním i nad rámec odvolacích námitek, a poté dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobou doručenou soudu prvního stupně dne 13. 6. 2013 se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 91.940 Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši z částky 41.279 Kč od 1. 7. 2012 do zaplacení, z částky 25.886 Kč od 1. 8. 2012 do zaplacení a z částky 24.775 Kč od 1. 2. 2013 do zaplacení. V žalobě a jejím doplnění (učiněném při jednání dne 30. 3. 2015) uvedl, že na základě nabídky žalobce ze dne 1. 9. 2011 a její přílohy č. 1, kterou akceptoval žalovaný dne 5. 9. 2011, byla uzavřena dohoda o poskytnutí právních služeb, která měla tři fáze. První fáze rychlý právní audit, druhá příprava smluv (buď

o převodu akcií, nebo o převodu obchodního podílu), třetí fáze právní audit, na základě jehož závěru se měl žalovaný rozhodnout, zda obchod provede, či nikoliv. Na osobním jednání dne 10. 5. 2012, kterého se zúčastnil jednatel žalovaného a za žalobce K. a I., byly upřesněny požadavky žalovaného ve vztahu k typu jednotlivých smluv. Dne 14. 5. 2012 zaslal žalobce žalovanému emailem souhrn jednotlivých transakcí, které na uvedený obchodní případ navrhoval, přičemž dne 22. 5. 2012 žalovaný emailem s návrhem žalobce souhlasil a zaslal mu příslušné dokumenty. Dne 14. 6. 2012 doručil žalobce žalovanému návrh budoucí smlouvy o převodu akcií včetně příloh, to vše v angličtině, s přihlédnutím k bulharskému právu. Poskytnuté právní služby vyúčtoval žalobce dle dohody v celkové výši 3.000 EUR, a to daňovým dokladem č. C0188-12, ze dne 1. 6. 2012 na částku 41.279 Kč splatnou 30. 6. 2012, daňovým dokladem č. C0215-12 ze dne 2. 7. 2012 na částku 25.886 Kč splatnou 31. 7. 2012 a daňovým dokladem č. C0410-12 ze dne 1. 1. 2013 na částku 247.775 Kč splatnou dne 31. 1. 2013. Ani přes opakované výzvy žalovaný vyúčtovanou částku 91.940 Kč nezaplatil.

Žalovaný namítal, že na základě nabídky žalobce ze dne 1. 9. 2011 objednal dne 5. 9. 2011 základní due diligence s výstupní zprávou, jehož obsahem mělo být zjištění skutečností o existenci druhé smluvní strany, zjištění vlastnických práv, které se k druhé straně váží. Žalobce však dohodnutý postup nedodržel. Součástí objednávky nebylo žádné vyhotovení vzorové smlouvy bez předchozího provedení due diligence. Žalobce zaslal žalovanému jen pouhý vzor smlouvy o převodu budoucího podílu, ve které není uvedena žádná smluvní strana uvedena, na mnoha místech textu jsou vynechaná místa s poznámkou [to be added], přitom vždy nahrazují zásadní údaje o druhé smluvní straně, o předmětu převodu, ceně a mnoha dalších skutečnostech. Taková smlouva byla pro žalovaného naprosto nepoužitelná. Dohoda o poskytnutí právních služeb měla jasně stanovené náležitosti a harmonogram. Ze strany žalobce nedošlo ani k částečnému poskytnutí právních služeb a nebyl oprávněn fakturovat. Žalovaný také zdůraznil, že přílohou daňových dokladů jsou neodsouhlasené činnosti žalobce, které neodpovídají objednatelce ani nabídce.

Po provedeném dokazování rozhodl soud prvního stupně ve věci odvoláním napadeným rozsudkem, kterým žalobě zcela vyhověl. V jeho odůvodnění uvedl, že dne 1. 9. 2011 zaslal žalobce žalovanému nabídku na poskytnutí právních služeb, kterou žalovaný odsouhlasil emailem ze dne 5. 9. 2011. Součástí nabídky byla specifikace toho, co má žalobce pro žalovaného učinit a cena těchto činností, a to bylo realizování základního a rychlého právního auditu v Bulharsku, v návaznosti na to měla nastoupit druhá fáze v podobě vytvoření smlouvy o budoucí smlouvě. Mezi stranami byla uzavřena smlouva o poskytnutí právních služeb, když byly odsouhlaseny její podstatné náležitosti, předmět, vymezení služby a její cena. Žalovaný požádal žalobce o přípravu smluv pro projekty v Bulharsku, což vyplývá z emailu ze dne 24. 4. 2012. Návrh smlouvy žalobce zaslal emailem ze dne 14. 6. 2012, načež žalovaný doručení potvrdil. Soud uvedl, že z emailové komunikace je zřejmé, že žalovaný souhlasil se zpracováním návrhu smluvní dokumentace i za situace, kdy nebyly k dispozici výsledky prvotního auditu a žalovaný je ani nevyžadoval. Naopak, sám požadoval zpracování návrhů smluv. Ze svědecké výpovědi M.I. vzal soud za prokázáno, že realizace první fáze byla opuštěna. Vzhledem k tomu, že žalobci nebyly dodány konkrétní informace o subjektu, se kterým měla být smlouva uzavřena, zpracoval smluvní dokumentaci v podobě formulářové smlouvy, která obsahovala podstatné body odsouhlasené žalovaným. Žalovanému nic nebránilo, aby takový návrh smlouvy aktualizoval dodáním konkrétních parametrů ve vztahu k určité vodní elektrárně a jejímu provozovateli. Šlo o podklad, který mohl sloužit ke konkrétnímu jednání s příslušným prodávajícím. Také zdůraznil, že svědek I. potvrdil nečinnost

žalovaného v tom smyslu, že nepředložil požadované dokumenty a pokud je nedodal, pak žalobce nemohl smlouvu vypracovat. Žalovaný na návrh smlouvy nikterak nereagoval, přitom mu nic nebránilo v tom, aby žalobci nedostatky řádně vytkl. Z jednání žalovaného je spíše patrné, že na vypracování smluvní dokumentace ztratil zájem. Soud v závěru uvedl, že aplikoval ustanovení obchodního zákoníku s ohledem na skutečnost, že účastníci uzavřeli smlouvu o poskytnutí právních služeb v souvislosti s jejich podnikatelskou činností dle § 261 odst. 1 obchodního zákoníku, neboť taková činnost je přímo podstatou existence žalobce a žalovaný podniká v oblasti energetiky. Dále soud odkázal na ustanovení § 3, § 16 a 22 zákona o advokacii. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř. a plně úspěšnému žalobci byla přiznána náhrada nákladů řízení ve výši 69.980 Kč za 8 úkonů právní služby po 4.780 Kč, 8 režijních paušálů po 300 Kč, náhrada cestovného ke třem jednáním soudu po 3.136 Kč, náhrada za promeškaný čas ke třem jednáním po 1.100 Kč, náhrada za ubytování ve výši 950 Kč, vše navýšeno o 21% DPH.

Odvolací soud se nejprve vypořádal s žalovaným namítanou nepřezkoumatelností rozsudku pro absenci právního posouzení, kterou neshledal důvodnou. Soud prvního stupně sice v rozsudku výslovně neodkázal na ustanovení obchodního zákoníku, podle kterého věc posuzoval, odvolací soud však neshledal, že by šlo o některou z vad, pro kterou by bylo třeba rozhodnutí zrušit dle ustanovení § 219a odst. 1 o. s. ř., a která by nemohla být odstraněna v odvolacím řízení.

Odvolací soud podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval dokazování sdělením obsahu listin: nabídkou právních služeb žalobce ze dne 1. 9. 2011 jejíž součástí byla příloha č. 1 označená jako „Zvláštní nabídka/Magus-energo spol. s r.o., Investice v oblasti vodních elektráren/vývoj vodních elektráren v Bulharsku“, emailem žalovaného ze dne 5. 9. 2011 adresovaného žalobci, jehož přílohou byla objednávka OV 110057, emailem žalobce ze dne 14. 5. 2012 adresovaného žalovanému obsahující zamýšlený postup jednání, emailem žalovaného ze dne 22. 5. 2012 adresovaného žalobci jako reakce na jeho zprávu ze dne 14. 5. 2012, emailem žalobce ze dne 14. 6. 2012, návrhem smlouvy o budoucí smlouvě o převodu obchodního podílu, fakturou žalobce č. C0188-12, ze dne 1. 6. 2012 na částku 41.279 Kč splatnou 30. 6. 2012, fakturou žalobce č. C0215-12 ze dne 2. 7. 2012 na částku 25.886 Kč splatnou 31. 7. 2012 a fakturou žalobce č. C0410-12 ze dne 1. 1. 2013 na částku 247.775 Kč splatnou dne 31. 1. 2013, jimiž vyúčtoval poskytnuté právní služby.

Odvolací soud zjistil, že žalobce zaslal žalovanému nabídku právních služeb ze dne 1. 9. 2011, jejíž součástí byla příloha č. 1, a to za účelem projevení zájmu žalovaného o výstavbu přibližně 6 vodních elektráren v Bulharsku. Každý projekt měl být zastřešen samostatnou společností. Žalobce navrhl žalovanému následující akviziční strukturu:

1. Quick and dirty (základní a rychlý) due diligence (právní audit) s red flag report (výstupní zpráva). Před uzavřením jakékoliv závazné smlouvy by měl být vyhotoven základní a rychlý právní audit z oblastí technických, plánovacích ekonomických a právních a výsledek by měl být obsažen ve výstupní zprávě s uvedením hlavních rizikových oblastí týkajících se příslušného projektu vodní elektrárny a s uvedením možných nápravných řešení, pokud jsou uskutečnitelná. Obsah auditu: existence a vlastnická práva SPV, oblast plánování vodní elektrárny (zejména stavební povolení a projektová dokumentace), dohoda o připojení k síti a základní související podmínky, právní titul SPV k pozemkům souvisejících s projektem. Cena za 1 projekt byla uvedena jako paušální ve výši 2.500 EUR bez DPH, odhad časového rozsahu

byl 30 hodin. Časový rámec zahrnující výstupní zprávu byl uveden na jeden týden od obdržení všech potřebných materiálů.

2. Budoucí smlouva o převodu přídělů. Na základě výsledků plynoucího z výstupní zprávy ze základního a rychlého právního auditu by měla být uzavřena budoucí smlouva o převodu přídělů s prodejci společnost. K budoucí smlouvě měla být vyhotovena i smlouva o převodu přídělů. Odhad ceny a časový rámec byl 3.000 EUR a 1 týden pro návrh, 1.500 EUR – x EUR a 2-x týdny (podle postojů stran) pro jednání.

3. Úplný právní audit. Standardní a plnohodnotný právní audit. Cena měla být upřesněna na základě doložení podrobnějších informací o projektu (obvykle 2-5.000 EUR) a 2-3 týdny od obdržení všech potřebných materiálů.

Žalovaný reagoval na nabídku žalobce emailem ze dne 5. 9. 2011, jehož přílohou byla objednávka č. OV 110057. Žalovaný projevil zájem o vyhotovení rychlého právního auditu (due diligence) na jeden projekt, označený jako PERSENK. Žalobce potvrdil, že v tomto rozsahu došlo k dohodě. Ke zhotovení prvotního základního due diligence dle tvrzení žalobce nedošlo z důvodu nepředání podkladů žalovaným.

Práva a povinnosti účastníků vzniklá před účinností zákona č. 89/2012 Sb. (o. z.) posuzoval odvolací soud ve smyslu jeho přechodného ustanovení § 3028 odst. 3, podle dosavadních právních předpisů.

Podle ustanovení § 566 odst. 1 obchodního zákoníku, mandátní smlouvou se zavazuje mandatář, že pro mandanta na jeho účet zařídí za úplatu určitou obchodní záležitost uskutečněním právních úkonů jménem mandanta nebo uskutečněním jiné činnosti, a mandant se zavazuje zaplatit mu za to úplatu.

Podle ustanovení § 571 odst. 2 obchodního zákoníku, nevyplývá-li ze smlouvy něco jiného, vznikne mandatáři nárok na úplatu, když řádně vykoná činnost, ke které byl povinen, a to bez ohledu na to, zda přinesla očekávaný výsledek, či nikoliv. Lze-li očekávat, že v souvislosti s vyřizováním záležitosti vzniknou mandatáři značné náklady, může mandatář požadovat po uzavření smlouvy přiměřenou zálohu.

Odvolací soud dospěl k závěru, že mezi žalobcem a žalovaným došlo k uzavření mandátní smlouvy dle ustanovení § 566 odst. 1 obchodního zákoníku, jejímž předmětem bylo vyhotovení rychlého právního auditu na projekt elektrárny PERSENK, a to dle nabídky žalobce potvrzené žalovaným v rozsahu „první fáze“ rychlý právní audit (due diligence), s čímž žalobce vyslovil konkludentně souhlas. Nesporným bylo, že k vyhotovení rychlého právního auditu a ke splnění první fáze nedošlo.

Odvolací soud vychází ze závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. 32 Odo 1056/2004, podle kterých: *“z ustanovení, § 571 odst. 2 věty první obchodního zákoníku, které je ustanovením dispozitivním (srov. § 263 odst. 1 obch. zák.), zcela jednoznačně vyplývá, že není-li účastníky ve smlouvě ujednáno jinak, je jedinou podmínkou pro vznik nároku mandatáře na úplatu jen jím řádně vykonaná činnost. Zákon, který tak dává účastníkům možnost smluvně se od něj odchýlit, neváže vznik nároku na úplatu na skutečnost, zda mandant dal či nedal mandatáři pokyny či v jaké formě byla sjednána úplata (např. ve formě paušálu či za skutečně odpracované dny), případně na jiné skutečnosti, ale pouze na řádně vykonanou činnost. Pokud tedy mandatář činnost řádně nevykoná, a to z jakéhokoli*

důvodu (třeba i pro okolnosti na straně mandanta), nemá na úplatu nárok“. Uvedené závěry dopadají na posuzovanou věc a vztahují se k námitkám žalobce, že první fáze nemohla být provedena pro neposkytnutí dokladů ze strany žalovaného. Lze uzavřít, že v případě první fáze nevznikl žalobci nárok na úplatu.

Odvolací soud se dále zabýval tím, zda došlo k dohodě účastníků o tom, že první fáze (due diligence) nebude provedena, a že žalobce vypracuje návrh smlouvy o smlouvě budoucí a za jakých podmínek. Na základě poučení dle ustanovení § 118a odst. 1 a 3 o. s. ř. žalobce doplnil tvrzení tak, že na schůzce dne 10. 5. 2012 bylo mezi K. a jednatelem žalovaného dohodnuto, že od první fáze rychlého due diligence bude upuštěno. Obsah tohoto jednání je shrnut v emailu žalobce ze dne 14. 5. 2012 a žalovaný jej potvrdil svým emailem ze dne 22. 5. 2012. Nově nastavená struktura transakce zohledňovala povinnosti bulharské protistrany na základě budoucí smlouvy o převodu obchodního podílu předložit dokumenty a informace pro právní audit. Cena za poskytnuté služby byla sjednána v článku III. odst. 1-3 nabídky žalobce ze dne 1. 9. 2011, jako paušální odměna ve výši 3.000 EUR (strana 5 odst. 2 nabídky žalobce). Žalobce vyúčtoval odměnu poté, co služby poskytl a odeslal návrh smlouvy žalovanému. Žalobce splnil to, k čemu se zavázal a vypracoval návrh smlouvy, odeslal jej emailem žalovanému, aniž by žalovaný jakkoliv na návrh reagoval. Rozepsání na hodinové sazby, které je přílohou každé faktury, uvedl žalobce nad rámec svých povinností, neboť sjednána byla paušální částka 3.000 EUR, tento postup je však u žalobce obvyklý. Jako důkazy k prokázání těchto tvrzení navrhoval žalobce čestné prohlášení a svědeckou výpověď advokáta I., emailovou komunikaci mezi žalobcem a žalovaným ze dne 14. 5. 2012 a 22. 5. 2012 a účastnickou výpověď K..

Z emailu žalobce ze dne 14. 5. 2012 adresovaného žalovanému soud zjistil, že žalobce zasílá základní rámec zamýšlených akvizic malých vodních elektráren v Bulharsku dohodnutý na jednání minulý týden.

1/ uzavření smlouvy o smlouvě budoucí o převodu vlastnického podílu (AFOITA). Znění bude obsahovat podmínky uvedené níže. Bude k ní připojeno dohodnuté znění smlouvy o převodu vlastnického podílu (OITA) se standardní sadou prohlášení a záruk.

2/ AFOITA bude obsahovat určité povinnosti Prodávajícího ...následně jsou vyjmenovány obecné podmínky pod body a/-c/. V bodu d/ je požadavek, ABY ŽALOVANÝ UVEDL KRITÉRIA A OBCHODNÍ PODMÍNKY, KTERÉ JE POVINEN ZAJISTIT PRODÁVAJÍCÍ, bod e/ obsahuje pouze text BUDE DOPLNĚNO.

3/ Provedení právní, finanční dnové a technické hloubkové kontroly (due diligence/. V závislosti na výsledcích je kupující oprávněn k vyjmenovaným právním krokům. Žalobce v emailu uvádí další varianty a návrhy na řešení určitých situací. V závěru emailu je uvedeno: „Výše uvedené podmínky představují základní rámec zamýšlených operací a podléhají vašemu schválení a změnám a mohou být také měněny v průběhu přípravy návrhu dokumentace. Email je podepsán M. L., advokátem.

V emailu ze dne 22. 5. 2012 jednatel žalobce odpověděl, že „s nastíněným postupem souhlasí“.

Odvolací soud vyhodnotil, že z obsahu emailu ze dne 14. 5. 2012 se podává, že žalobce by měl vypracovat návrh smlouvy o smlouvě budoucí o převodu vlastnického podílu, avšak není vůbec zřejmé pro jaký konkrétní projekt, smluvní stranu a na základě jakých podkladů. Z odstavce 2 bodu d/ a e/ je zjevné, že žalobce neznal požadavky žalovaného, ty měl teprve sdělit.

Tento návrh, byť by s ním žalovaný dne 22. 5. 2012 vyslovil souhlas, není možno považovat za novou smlouvu, jelikož je zcela nekonkrétní a obecný. Neodpovídá obsahově ani druhé fázi, jak byla popsána v nabídce žalobce ze dne 1. 9. 2011, když ta měla navazovat na konkrétní zjištění z prvotního právního auditu. Žádné konkrétní údaje a zhodnocení rizik jakéhokoliv projektu nebylo k datu 14. 5. 2012 známo.

Podle výpovědi I. před soudem prvního stupně se společně s K. účastnil dne 10. 5. 2012 schůzka se žalovaným, která trvala 2 hodiny. Na jednání byla odsouhlasena odsouhlasena struktura smluv o smlouvách budoucích, tak že první smlouva se měla týkat nabytí obchodního podílu bulharské firmy žalovaným, dále právní a ekonomický audit. Následně mělo dojít k odstranění vad nebo k uzavření smluv o převodu obchodního podílu. Obsah jednání a postup byl zachycen v emailu ze dne 14. 5. 2012. Následně byla žalovanému zaslána smlouva, kde byla prázdná místa k doplnění dalších údajů, tento koncept neznamenal pro žalovaného žádná rizika. Stran neprovedení prvotního auditu uvedl, že k jeho vyhotovení nedošlo, neboť žalovaný nespolupracoval

Dle názoru odvolacího soudu z výpovědi I. nevyplývá, že mezi účastníky došlo k dohodě o tom, že první fáze, tzv. rychlý due diligence nebude proveden, a není zřejmý ani obsah nové dohody. Jestliže dle I. byl výstupem ze schůzky mail ze dne 14. 5. 2012, pak tento nelze považovat za nový konkrétní návrh smlouvy pro jeho neurčitost (viz zhodnocení uvedené výše k emailu žalobce ze dne 14. 5. 2012 provedené výše). Tomuto závěru nasvědčuje výpověď jednatele žalovaného, která je s výpovědí I. v rozporu (schůzky dne 10. 5. 2012 účastnil pouze jednatel žalovaného a K.. Až na úplný závěr přivolala I., aby je seznámila, jejich setkání trvalo asi 5 minut. Šlo o běžnou schůzku, kdy si vyjasnili, co žalovaný potřebuje a co kancelář žalobce umí). Odvolací soud nepovažoval za potřebné zopakovat výslech I., neboť k obsahu schůzky dne 10. 5. 2012 se dostatečně vyjádřil při výslechu před soudem prvního stupně. Navrhovaný účastnický výslech R.K. odvolací soud neprovedl. Vycházel z toho, že tvrzení žalobce a žalovaného jsou zcela protikladná. Ke tvrzení žalobce byly provedeny ostatní navržené důkazy (výslech svědka I., emaily ze dne 14. 5. 2012 a 22. 5. 2012), z nichž se pro žalobce příznivá zjištění nepodávají. Byl vyslechnut také jednatel žalovaného, přičemž jeho výpověď je v rozporu s důkazy navrhovanými žalobcem. Za takového stavu by výslech druhého účastníka k objasnění věci ničeho nepřinesl.

Odvolací soud má za to, že ani přes poučení nebylo prokázáno, že na schůzce dne 10. 5. 2012 došlo k dohodě o tom, že žalobce zpracuje pro žalovaného návrh smlouvy o smlouvě budoucí, aniž by byl předtím zpracován rychlý audit (due diligence).

Žalovaný sice potvrdil, že mu žalobce zaslal emailem ze dne 14. 6. 2012 návrh smlouvy o budoucí smlouvě o převodu obchodního podílu. Tento návrh zhodnotil odvolací soud pouze jako koncept, vypracovaný bez potřebných informací o protistraně a projektu, na který se má vztahovat, zásadní údaje jako předmět, cena, zajištění apod. vůbec nejsou uvedeny, ostatní text pak obsahuje jen obecné formulace. U všech zásadních otázek je poznámka žalobce „BUDE DOPLNĚNO“. Tento návrh by nebylo možno považovat za činnost řádně vykonanou, ani pro případ, že by v tomto ohledu byla uzavřena smlouva (viz výše citované závěry rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. 32 Odo 1056/2004). V úvahu ani nepřichází, že by na základě poskytnutí tohoto neúplného návrhu mohlo na straně žalovaného dojít k bezdůvodnému obohacení (§ 451 občanského zákoníku).

Vzhledem k uvedenému odvolací soud podle ustanovení § 220 odst. 1 písm. b/ o. s. ř. změnil napadený rozsudek soudu prvního stupně tak, že žalobu zamítl.

O nákladech řízení před soudem prvního stupně bylo rozhodnuto podle ustanovení § 142 odst. 1 za použití ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř. ve věci byl plně úspěšný žalovaný, žalobce je proto povinen nahradit mu účelně vynaložené náklady ve výši 37.414,80 Kč, tj. mimosmluvní odměna advokáta za 6 úkonů právní služby po 4.780 Kč podle ustanovení § 6 odst. 1, § 7 bodu 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 6 režijních paušálů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a náhrada cestovného ke 3 jednání před soudem prvního stupně po 178 Kč za cestu vlakem z Břeclavi do Brna a zpět, když žalovaný nepředložil soudu technický průkaz vozidla pro výpočet náhrady cestovného. Žalovanému dále náleží náhrada za DPH ve výši 6.400,80 Kč dle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř.

O náhradě nákladů odvolacího řízení rozhodl soud podle ustanovení § 142 odst. 1 za použití ustanovení § 224 odst. 1 o. s. ř. Odvolatel byl v řízení plně úspěšný, žalobce je proto povinen nahradit mu účelně vynaložené náklady odvolacího řízení, tj. zaplacený soudní poplatek za odvolání ve výši 4.600 Kč, mimosmluvní odměna advokáta za 2 úkony právní služby po 4.780 Kč (účast na jednání dne 5. 9. 2007 a 12. 9. 2007), mimosmluvní odměna v poloviční výši 2.390 Kč (účast při vyhlášení rozhodnutí) dle § 6 odst. 1, § 7 bodu 5., § 8 odst. 1 a § 11 odst. 1 a 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, 3 režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky a náhrada za DPH ve výši 2.698,50 Kč podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř., celkem 20.148,50 Kč. Vzhledem k tomu, že žalovaný se práva na náhradu poloviny nákladů řízení vzdal, byla mu přiznána pouze částka 10.074,30 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **je dovolání přípustné**, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

V Brně dne 19. září 2017

JUDr. Jiří Vávra
předseda senátu